

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

20 februarie 2018

mun. Chișinău

Colegiul lărgit al Curții Supreme de Justiție în componență:

președinte: Ursache Petru

judecători: Toma Nadejda, Alerguș Constantin, Timofti Vladimir și Țurcan
Anatolie,

a judecat în ședință, fără citarea părților, recursurile ordinare, declarate de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Tăut Dorina și de către inculpatul Pantaz Valentin, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 22 iunie 2017, în cauza penală în privința lui

Pantaz Valentin XXXXX, născut la
XXXXX, originar din s. XXXXX, r-nul
Orhei, domiciliat în or. XXXXX, str.
XXXXX.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 21.02.2013 – 23.12.2016;

Instanța de apel: 31.01.2017 – 22.06.2017;

Instanța de recurs: 01.09.2017 – 20.02.2017;

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Orhei din 23 decembrie 2016, a fost încetat procesul penal privind învinuirea lui Pantaz Valentin de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 166¹ alin. (1) Codul penal, din motivul că fapta inculpatului constituie contravenția prevăzută la art. 354 din Codul contravențional.

A fost încetat procesul contravențional privind tragerea la răspundere contravențională în baza art. 354 din Codul contravențional a lui Pantaz Valentin, din motivul intervenirii prescripției răspunderii contravenționale.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a reținut, că potrivit ordonanței de punere sub învinuire emisă de procuror la 08 februarie 2013, Pantaz Valentin se învinuiește în faptul că el, deținând, în baza ordinului MAI nr. 44 EF din 26 februarie 2010, funcția de Inspector de Stat pentru sistematizarea circulației rutiere al Secției poliției rutiere a CPr Orhei, având gradul special de maior de poliție și fiind astfel, conform art. 123 alin. (2) din Codul penal - persoană publică, dat fiind faptul că era funcționar public cu statut special care deține grad special și fiind investit cu drepturi și obligații în vederea exercitării funcțiilor autorității publice, contrar art. 3 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și Libertăților Fundamentale, adoptată la

Roma la 04 noiembrie 1950, la care Republica Moldova a aderat la 12 septembrie 1997, alin. (2) art. 24 din Constituția Republicii Moldova, art.12-15 din Legea Republicii Moldova nr. 416-XII din 18 decembrie 1990 cu privire la poliție, lit. a), b) pct.16 din Codul de etică și deontologie al polițistului aprobat prin Hotărârea Guvernului Republicii Moldova nr. 481 din 10 mai 2006, care îl obligau să nu supună pe nimeni la torturi, să nu aplice forța fizică, decât pentru curmarea infracțiunilor, pentru înfrângerea rezistenței opuse cerințelor legale, dacă metodele non-violente nu asigură îndeplinirea obligațiilor ce le revin, să respecte Constituția și legile Republicii Moldova, să nu aplice acte de tortură, tratamente sau pedepse inumane sau degradante, în orice circumstanță s-ar afla, să nu recurgă la forță cu excepția cazurilor de necesitate absolută și numai în măsura necesară atingerii unui obiectiv legitim, a săvârșit infracțiunea de tratament inuman și degradant în următoarele circumstanțe:

Astfel, Pantaz Valentin, la 05 august 2011, aproximativ la orele 22.00, deși se afla în concediu ordinar de odihnă acordat prin ordinul Comisarului CPr Orhei nr. 74 ef, circumstanță care nu determina suspendarea lui din funcție, acționând în baza obligațiilor ce decurg din art. 22 al Legii nr.416-XII din 18 decembrie 1990 cu privire la poliție, care vizează fiecare colaborator al poliției, pe întreg teritoriul Republicii Moldova, indiferent de funcția pe care o deține, de locul în care se află în timpul sau în afara orelor de program, fiind sesizat de către colaboratorul de poliție Mustea Eduard, și respectiv, aflându-se în exercițiul funcției, s-a prezentat pe traseul adiacent traseului R20 Rezina-Orhei-Călărași din apropierea satului Seliște r-nul Orhei pentru a contribui la aplanarea unui pretins conflict în care erau implicați colaboratori de poliție și persoane civile, după epuizarea căruia în aceeași seară la 05 august 2011, aproximativ la orele 23:35, s-a deplasat la spitalul raional Orhei, unde în incinta secției de internare, întâlnindu-l pe Gheorghită Viorel, care participase la conflictul indicat mai sus, fiind persoană care acționează cu titlu oficial, urmărind scopul de a-l pedepsi pe Gheorghită Viorel pentru un act pe care acesta precum că l-ar fi comis, fără temei și necesitate, intenționat, în mod ilegal, pentru a-și demonstra supremația, l-a supus pe ultimul unui tratament inuman și degradant manifestat prin bruscare și lovire cu palmele și pumnii în regiunea feței și pe toată suprafața corpului, precum și cu piciorul în regiunea abdomenului, provocându-i, conform raportului de expertiză medico-legală nr. 395 din 12 august 2011, leziuni corporale, exprimate prin excoriații pe umăr, torace și braț, contuzia rinichiului, ceea ce i-a cauzat dureri fizice și suferințe psihice, violență fizică care nu era necesară, nefiind determinată de comportamentul lui Gheorghită Viorel, dat fiind faptul că acesta nu opunea rezistență și nu comitea careva acțiuni ilegale, umilindu-i astfel demnitatea.

Faptele lui Pantaz Vlaentin procurorul le-a încadrat juridic în prevederile art. 166¹ alin. (1) din Codul penal pe semnele: cauzarea intenționată a unei dureri sau a suferinței fizice, care reprezintă tratament inuman ori degradant, de către o persoană publică sau de către orice altă persoană care acționează cu titlu oficial.

În lipsa emiterii unei ordonanțe în condițiile art. 283 alin. (1) din Codul de procedură penală, de schimbare sau completare a acușării înaintate învinuitului, în partea dispozitivă a rechizitoriului, procurorul a formulat o nouă învinuire

care a fost incriminată inculpatului, învinuindu-l în faptul că, el la 05 august 2011, aproximativ la orele 22:00, deși se afla în concediu ordinar de odihnă acordat prin ordinul Comisarului CPR Orhei nr. 74 ef, din 08 august 2011, circumstanță care nu determina suspendarea lui din funcție, acționând în baza obligațiilor ce decurg din art. 22 al Legii nr. 416-XII din 18.12.1990 cu privire la poliție, care vizează fiecare colaborator al poliției, pe întreg teritoriul Republicii Moldova, indiferent de funcția pe care o deține, de locul în care se află în timpul sau în afara orelor de program, fiind sesizat de către colaboratorul de poliție Mustea Eduard, și, respectiv, aflându-se în exercițiul funcției, s-a prezentat pe traseul adiacent traseului R20 Rezina-Orhei-Călărași din apropierea satului Seliște, r-nul Orhei pentru a contribui la aplanarea unui pretins conflict în care erau implicați colaboratori de poliție și persoane civile, după epuizarea căruia în aceeași seară la 05 august 2011, aproximativ la orele 23.35, s-a deplasat la spitalul raional Orhei, unde în incinta secției de internare, întâlnindu-l pe Gheorghită Viorel, care participase la conflictul indicat mai sus, fiind persoană care acționează cu titlu oficial, urmărind scopul de a-l pedepsi pe Gheorghită Viorel pentru un act pe care acesta precum că l-ar fi comis, fără temei și necesitate, intenționat, în mod ilegal, pentru a-și demonstra supremația, l-a supus pe ultimul unui tratament inuman și degradant manifestat prin bruscare și lovire cu palmele și pumnii în regiunea feței și pe toată suprafața corpului, precum și cu piciorul în regiunea abdomenului, provocându-i, conform raportului de expertiză medico-legală nr. 395 din 12 august 2011, leziuni corporale, exprimate prin excoriații pe umăr, torace și braț, contuzia rinichiului, ceea ce i-a cauzat dureri fizice și suferințe psihice, violență fizică care nu era necesară, nefiind determinată de comportamentul lui Gheorghită Viorel, dat fiind faptul că acesta nu opunea rezistență și nu comitea careva acțiuni ilegale, umilindu-i astfel demnitatea.

3. Sentința a fost atacată cu apeluri de către procuror, avocatul Șteliman Serghei în numele inculpatului, inculpatul Pantaz Valentin, avocatul Bulbuc Boris în numele părții vătămate Gheorghită Viorel, avocatul Cirimpei Dumitru în numele inculpatului.

3.1. Procurorul declarând apel, a solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care inculpatul să fie recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 328 alin. (2) lit. a) Cod penal, cu stabilirea unei pedepse sub formă de închisoare pe un termen de 2 ani, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții în MAI pe un termen de 2 ani, iar conform art. 90 Cod penal pedeapsa cu închisoare a o suspenda condiționat pe un termen de probă de 2 ani, invocând următoarele argumente:

- instanța de judecată a admis o apreciere eronată a probelor prezentate de acuzare, interpretând în acest sens extensiv și defavorabil atât normele Codului de procedură penală, cât și normele Codului penal;

- instanța de fond în mod flagrant a reținut că acuzarea înaintată de procuror în ordonanța de punere sub învinuire emisă la 08 februarie 2013 nu a fost formulată în rechizitoriu întocmit la 13 februarie 2013 prin care s-a dispus trimiterea cauzei penale în judecată, menționând în acest sens că, fapta în sine de care este învinuit Pantaz Valentin este aceeași atât în ordonanța de punere

sub învinuire din 08 februarie 2013, cât și din rechizitoriu, fiind exclus doar aliniatul unu al ordonanței care nu se referă la fapta prejudiciabilă;

- instanța de judecată urma doar a reține că organul de urmărire penală a respectat condițiile art. 282, art. 283 Cod procedură penală, atunci când lui Pantaz Valentin i-a fost înaintată acuzarea și prevederile art. 296 Cod procedură penală atunci când a întocmit rechizitoriu pe caz;

- ținând cont de prevederile art. 8, art. 10 Cod penal și inclusiv de decizia Curții Supreme de justiție din 30 iunie 2014 prin care a fost admis recursul în interesul legii, potrivit căruia acțiunile persoanelor care au comis acte de tortură până la intrarea în vigoare a Legii nr. 252 din 08 noiembrie 2012 urmează a fi calificate potrivit prevederilor legii în vigoare la momentul comiterii faptei, acțiunile lui Pantaz Valentin urmează a fi apreciate prin prisma art. 328 alin. (2) lit. a) Cod penal, în vigoare la momentul săvârșirii faptei, odată ce potrivit deciziei vizate supra calificarea în baza acestei norme este corectă, corespunde spiritului Legii nr. 252 din 08 noiembrie 2012 și este coroborată cu art. 10 alin. (1) Cod penal. Important este că odată cu abrogarea lit. a) alin. (2) art. 328 Cod penal, fapta incriminată la acest articol nu a fost discriminalizată;

- argumentul instanței cu referire la faptul că inculpatul în acel moment se afla în afara orelor de serviciu, nu este unul aplicabil speței în condiția în care art. 22 din Legea cu privire la poliție nr. 416-XII din 18 decembrie 1990, în vigoare la momentul săvârșirii faptei, îl obliga să-și exercite atribuțiile prevăzute de prezenta lege, pe întreg teritoriul Republicii Moldova, indiferent de funcția pe care o deține, de locul în care se află în timpul sau în afara orelor de program;

- calitatea de subiect special, instanța urma a o reține inclusiv din declarațiile martorilor audiați la caz (personalul spitalului raional Orhei), care au declarat că cunoșteau că Pantaz Valentin activează în cadrul IP Orhei. Tot aici, chiar partea vătămată, Gheorghită Viorel a fost cel care a declarat că cunoștea că Pantaz este polițist, deoarece anterior a fost stopat în timp ce conducea mijlocul de transport. Și aici, instanța nu a adus argumente suficiente în motivarea poziției sale, pe care s-a bazat atunci când a reținut că inculpatul în speță nu este subiect al infracțiunii;

- neadmiterea ca probă a copiei raportului de expertiză medico-legală nr. 395 din 12 august 2011 din dosarul penal nr. 2011270493 pe numele lui Gheorghită Viorel, potrivit căruia pe corpul acestuia au fost depistate leziuni corporale exprimate prin excoriații pe umăr, torace și braț, contuzia rinichiului. Or, copia raportului de expertiză a fost ridicat cu respectarea prevederilor art. 126 Cod de procedură penală, potrivit căruia - „Organul de urmărire penală, în baza unei ordonanțe motivate, este în drept să ridice obiectele sau documentele care au importanță pentru cauza penală dacă probele acumulate sau materialele activității speciale de investigații indică exact locul și persoana la care se află acestea”;

- Ulterior acțiunii de ridicare, copia raportului de expertiză, prin ordonanța din 27 decembrie 2012 a fost recunoscut în calitate de mijloc material de probă, în acest sens atribuindu-i acestei copii legalitate la dosar. Este de menționat că expertiza medico-legală în privința lui Gheorghită Viorel a fost dispusă în cauza penală nr.2011270493 cu respectarea tuturor prevederilor legale, legalitatea

nefiind contestată de către părți. În continuare, nu era cazul a fi dispusă o altă expertiză în privința aceleiași persoane și cu privire la aceleiași circumstanțe, în condiția în care Codul de procedură penală reglementează modalitatea de dobândire a probelor în vederea stabilirii împrejurărilor importante pentru justa soluționare a cazului;

- eronat instanța de fond a apreciat proba cu martorii, care de alt fel în comun cu probele scrise dictează asupra vinovăției lui Pantaz Valentin. Necătînd la faptul că martorii audiați în ședința de judecată pot fi apreciați ca martori indirecti, instanța era obligată în condițiile art. 101 Cod de procedură penală să aprecieze toate probele prin coroborare;

- Urma a se face referire la declarațiile martorului Godina Axenia, persoană care în seara zilei de 05 august 2011 era implicată în serviciu la Spitalul raional Orhei în calitate de infermieră și care a motivat că în urma unui conflict iscat în acea seară în secția de internare a SR Orhei, a spălat podeaua, timp în care a observat pete de sânge.

3.2. Avocatul Șteliman Serghei în numele inculpatului, declarând apel a solicitat admiterea apelului, casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care inculpatul să fie achitat de sub învinuirea înaintată pe motiv că nu a comis fapta în care a fost învinuit, invocând următoarele argumente:

- acțiunile inculpatului, exprimate în împingerea la o parte pe Gheorghîța Viorel pentru a nu-i permite să-l lovească, nu constituie o contravenție, deoarece Pantaz Valentin se afla în stare de legitimă apărare, întreprinzând acțiuni strict necesare pentru a preveni lovirea sa de către Gheorghîța Viorel;

- nu au fost administrate probe ce ar dovedi că Pantaz Valentin ar fi comis vre-o contravenție, în special că l-ar fi înjurat pe Gheorghîța Viorel, i-ar fi înjosit onoarea și demnitatea, l-ar fi lovit sau ar fi tulburat liniștea în incinta spitalului. Dimpotrivă, martorii audiați au declarat că anume Gheorghîța Viorel era cel ce manifesta un comportament agresiv și neadecvat, îl înjura pe Pantaz Valentin, inclusiv cu cuvinte necenzurate, îl amenința cu răfuiala fizică pe el și pe rudele lui, iar apoi a efectuat în privința lui Pantaz Valentin și o agresiune fizică;

- urmează a fi apreciate critic declarațiile părții vătămate Gheorghîța, deoarece el este o persoană cointeresată. La fel și declarațiile martorului Negru Ina, care este sora părții vătămate și care sunt declarații contradictorii.

3.3. Inculpatul Pantaz Valentin, declarând apel, a solicitat admiterea acestuia, casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care să fie achitat de sub învinuirea înaintată pe motiv că nu a comis fapta în care a fost învinuit, invocând următoarele argumente:

- nu au fost administrate probe ce ar demonstra comiterea contravenției prevăzute de art. 354 Cod contravențional, precum că l-a înjurat, lovit pe Gheorghîța Valentin în incinta Spitalului Orhei. La fel, nu a fost demonstrat faptul că a tulburat liniștea în incinta spitalului, ori, martorii audiați în ședința de judecată au declarat că anume Gheorghîța Valentin era cel ce manifesta un comportament agresiv și neadecvat ;

- urmează a fi apreciate critic declarațiile părții vătămate, care sunt contradictorii și au un singur scop, de a se răzbuna. Leziunile prezente la

Gheorghîța Viorel au survenit în alte condiții decât cele incriminate inculpatului, mai mult, în raportul de expertiză medico-legală se specifică că leziunile corporale puteau fi cauzate cu - 8 zile înaintea examinării lui Gheorghîța Valentin, adică puteau fi cauzate înainte de 5 august 2011;

- acțiunile manifestate prin împingerea mâinii lui Gheorghîța Viorel pentru a evita aplicarea loviturii nu constituie o contravenție, deoarece s-a aflat în stare de legitimă apărare, întreprinzând acțiuni strict necesare pentru prevenirea agresiunii din partea părții vătămate.

3.4. Avocatul Bulbuc Boris în numele părții vătămate Gheorghîța Viorel, declarând recurs a solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care inculpatul să fie recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 166¹ alin. (1) Cod penal, cu stabilirea unei pedepse în conformitate cu legea, invocând următoarele argumente:

- examinând probele în ansamblul lor, se constată că acestea demonstrează univoc vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 166¹ alin. (1) Cod penal;

- au fost dovedite toate elementele constitutive ale componenței de infracțiune incriminate și anume: fapta ilicită manifestată prin cauzarea intenționată a durerii sau a suferinței fizice or psihice, în rezultatul aplicării multiplelor lovituri asupra părții vătămate precum și intensitatea acestora depășește acel grad de severitate, care încadrează faptele inculpatului în acțiuni de aplicare a tratamentului inuman și degradant; acțiunile violente față de partea vătămată au fost aplicate de inculpat în calitatea sa de colaborator al organului de poliție, acesta având statut special, de persoană publică; existența prejudiciului; existența prejudiciului manifestat prin cauzarea vătămarilor corporale părții vătămate, fapt dovedit prin conținutul raportului de expertiză medico-legală nr. 395 din 12 august 2011;

- legătura causală dintre prejudiciul cauzat și fapta ilicită a inculpatului este dovedită prin cumulul de probe administrate în cauza penală, în special prin declarațiile părții vătămate și înregistrările video de la spitalul raional Orhei.

3.5. Avocatul Cirimpei Dumitru în numele inculpatului Pantaz Valentin, declarând recurs, a solicitat admiterea cererii de apel, cu casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care inculpatul să fie achitat de sub învinuirea înaintată, invocând următoarele argumente:

- fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii. Mai mult, în ședința de judecată nu au fost administrate probe ce ar dovedi că Pantaz Valentin a comis vre-o contravenție. Iar, martorii audiați au declarat că anume Gheorghîța Viorel era cel ce manifesta un comportament agresiv și neadecvat, îl înjura pe Pantaz Valentin, inclusiv cu cuvinte necenzurate, îl amenința cu răfuială fizică pe el și pe rudele lui, efectuând în privința lui Pantaz Valentin și o agresiune fizică;

- nimeni din martorii audiați nu au declarat că ar fi văzut ca Pantaz Valentin să manifeste comportament agresiv, să-l înjure sau înjosească pe

Gheorghiu Viorel, să încerce să-l agreseze, tulburând liniștea în incinta spitalului.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 22 iunie 2017, au fost respinse ca nefondate cererile de apel, cu menținerea sentinței fără modificări.

5. În motivarea deciziei adoptate instanța de apel a menționat, că instanța de fond corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept și just a ajuns la concluzia de a înceta procesul penal în baza art. 166¹ alin. (1) Cod penal în privința lui Pantaz Valentin pe motiv că fapta comisă de acesta constituie o contravenție și încetarea procedurii contravenționale prevăzute la art. 354 Cod contravențional în temeiul art. 30 Cod contravențional, în urma expirării termenului de prescripție pentru răspunderea contravențională.

Totodată, instanța de apel a menționat că atât la urmărirea penală, cât și în ședințele instanței de fond și acelei de apel n-au fost aduse careva probe pertinente, concludente, utile și veridice, care ar corobora între ele și ar demonstra vinovăția inculpatului în aceea că dânsul fiind persoană publică, acționând cu titlu oficial, i-a cauzat intenționat părții vătămate dureri fizice sau suferințe fizice, care reprezintă tratament inuman ori degradant, ci demonstrează vinovăția inculpatului în comiterea contravenției prevăzute de art. 354 Cod Contravențional, huliganismul nu prea grav, adică acostarea jignitoare în locuri publice a persoanei fizice, alte acțiuni similare ce încalcă normele morale, tulbură ordinea publică și liniștea persoanelor fizice, din următoarele considerente.

Instanța de apel a reținut că pentru calificarea infracțiunii în baza art. 166¹ din Codul penal, se cere un subiect special: persoană publică, persoană care de facto exercită atribuțiile autorității publice sau persoană ce acționează cu titlu oficial. Subiectul, inclusiv în cazurile prevăzute de lege, subiectul special, este un element obligatoriu al componenței de infracțiune și dacă nu există subiectul, fapta nu întrunește elementele infracțiunii.

De aici rezultă că pentru ca fapta să poată fi calificată ca o infracțiune este insuficient ca ea să fie comisă de o persoană publică, dar este absolut necesar ca această persoană să acționeze anume în calitate de persoană publică, utilizând atribuțiile speciale, acordate prin lege, în detrimentul funcției și în scopul comiterii faptei social periculoase.

În acest sens, a fost respins argumentul acuzării expus la pct. 11.4. al deciziei precum că este eronat argumentul instanței de fond că Pantaz Valentin în acel moment se afla înafara orelor de lucru, or, ultimul cu toate că era angajat al poliției, se afla în concediu și nu acționa cu titlu de persoană publică. El a venit la spital nu ca angajat al poliției, pentru a menține ordinea publică, sau pentru a exercita vre-o atribuție de serviciu, ci în calitate de pacient, care s-a adresat după ajutor medical. Acest fapt a fost demonstrat prin declarațiile martorilor, cât și prin extrasul din registrul secției de internare. Mai mult ca atât, Pantaz Valentin, după ce a fost examinat de medic a fost internat în spital, fapt de asemenea constatat cu certitudine, atât în cadrul urmăririi penale, cât și în ședința de judecată în instanța de fond și în instanța de apel.

Instanța de apel a remarcat că, nu și-a găsit confirmarea și nu a fost demonstrat prin careva probe că Pantaz Valentin l-ar fi supus pe Gheorghiu

unui tratament inuman și degradant având scop de al pedepsi pentru participarea ultimului la conflictul de lângă iaz.

De asemenea, instanța de apel a notat că, de către acuzare nu a fost prezentat vre-un raport de expertiză medico-legală, expertiză care ar fi dispusă și efectuată în cadrul prezentei cauze penale cu asigurarea drepturilor părților în proces, care să confirme existența, caracterul și gradul vătămarilor corporale pretinse a fi cauzate părții vătămate.

În acest sens, instanța de apel a susținut poziția instanței de fond precum că, proba invocată de acuzare, și anume copia raportului de expertiză medico-legală nr. 395 din 12 august 2011 nu poate constitui un raport de expertiză, deoarece raportul de expertiză se întocmește în baza ordonanței de numire a expertizei. Această expertiză s-a efectuat în cadrul altei cauze penale, în care inculpatul Pantaz Valentin are calitate de parte vătămată, iar Gheorghiuța Viorel are calitate de inculpat.

Numirea expertizei este o acțiune de urmărire penală ce poate fi dispusă doar în cadrul cauzei penale în care părțile au dreptul de a pune întrebări vis-a-vis de obiectul expertizei.

Iar în cadrul cauzei penale pe învinuirea lui Pantaz Valentin de organul de urmărire penală nu a fost dispusă efectuarea expertizei medico-legale în privința părții vătămate și astfel de posibilitate nu s-a oferit ambelor părți, încălcându-i-se în așa mod dreptul la apărare și la un proces echitabil și contradictoriu.

Astfel, instanța de apel a apreciat critic motivul acuzării invocată în apelul expus în pct. 11.5. al prezentei decizii precum că instanța de fond eronat a exclus în calitate de probă copia raportului de expertiză medico-legală nr. 395 din 12 august 2011, expertiza a fost dispusă și efectuată în cadrul unui alt dosar, iar în conformitate cu prevederile art. 94 alin. (1) pct. 2) Cod de procedură penală, în procesul penal nu pot fi admise ca probe datele obținute cu încălcarea dreptului la apărare a bănuțului, învinuitului, inculpatului. Evident că Pantaz Valentin nu a putut beneficia de drepturile procedurale acordate lui de lege în legătură cu efectuarea expertizei, aceasta constituie cel puțin în raport cu cauza penală pe învinuirea sa, o informație obținută cu încălcarea dreptului său la apărare și este inadmisibilă ca raport de expertiză.

Tot aici, instanța de apel a remarcat referitor la pretinsele suferințe psihice, nu doar că nu s-a demonstrat că ele au avut un grad avansat pentru a fi calificate ca tratament degradant, dar nu a fost demonstrat nici că partea vătămată Gheorghiuța Viorel să fi avut careva suferințe psihice, nefiind administrat vre-un raport de expertiză psihologică, o concluzie a unui psiholog sau cel puțin declarațiile martorilor care să confirme acest fapt.

Mai mult, potrivit declarațiilor martorilor Cerchez Galina, Dolghier Tamara, Godina Axenia, Talmaci Nicolae și Ghițan Valeriu, personalul medical al Spitalului raional Orhei, ultimii au relatat cu certitudine că au auzit doar că a avut loc o ceartă între partea vătămată și inculpat, care vorbeau cu voce tare, nu au observat careva altercații între ei sau aplicarea violenței, iar martorul Talmaci Nicolae a mai menționat că, partea vătămată i-a reproșat inculpatului că „se va vedea cine va fi vinovat”.

Declarațiile martorilor au fost confirmate și prin declarațiile colaboratorilor de poliție Rogote Serafim, Vozneac Stanislav, Mazurean Alexandru, care au mai menționat că partea vătămată îl înjura și îl amenința pe inculpat cu aplicarea violenței în privința lui și rudelor sale.

În acest sens, instanța de apel a menționat că, nu poate fi reținut argumentul invocat de partea acuzării la pct. 11.6. al decizie precum că eronat instanța de fond a apreciat proba cu martorii, or, nici unul din martorii audiați în ședința de judecată nu au declarat că ar fi văzut sau auzit ca inculpatul Pantaz Valentin să-l lovească pe Gheorghîța Viorel. Mai mulți martori au declarat că Gheorghîța era agresiv la spital. Însăși partea vătămată a recunoscut că l-a înjurat în incinta spitalului pe Pantaz V. De asemenea Gheorghîța a recunoscut în ședință că a fost bătut până a veni la spital și chiar a fost fotografiat de rude, recunoscând chiar și faptul că a căzut din căruță.

Concomitent, instanța de apel a apreciat critic argumentele apelantului avocatul Bulbuc Boris în interesele părții vătămate Gheorghîța Viorel expuse în pct. 8.1., 8.2., 8.3 a deciziei precum că au fost dovedite toate elementele constitutive ale componenței de infracțiuni incriminate inculpatului în baza art. 166¹ alin. (1) Cod penal, or, în cadrul cercetării judecătorești în cadrul instanței de fond, cât și în instanța de apel, cu certitudine s-a constatat că inculpatul doar l-a acostat verbal și l-a bruscat pe partea vătămată Gheorghîța Viorel, fără a-i cauza dureri fizice sau vătămări corporale. Prin urmare în aceste acțiuni ale lui Pantaz Valentin nu se întrunește un comportament inuman sau degradant față de Gheorghîța Viorel.

A mai menționat instanța de apel că nu pot fi reținute nici argumentele invocate de avocații Șteliman Serghei și Cirimpei Dumitru în interesele inculpatului precum că nu au fost administrate probe ce ar dovedi că Pantaz Valentin a comis vre-o contravenție, mai mult, acțiunile ultimului manifestate prin împingerea mâinii lui Gheorghîța Viorel pentru a evita aplicarea loviturii nu constituie o contravenție, or, argumentele sunt declarative, în urma cercetării probelor cu certitudine s-a stabilit că Pantaz Valentin prin acțiunile sale de acostare cu voce tare în incinta spitalului a lui Gheorghîța Viorel, bruscare a acestuia, a comis huliganismul nu prea grav, adică acostarea jignitoare în locurile publice a persoanei fizice, alte acțiuni similare ce încalcă normele morale, tulbură ordinea publică și liniștea persoanelor fizice.

Totodată, instanța de apel a reținut că instanța de fond justificat a încetat procesul contravențional în privința lui Pantaz Valentin în baza art. 30 Codul contravențional, deoarece conform prevederilor art. 30 alin. (2) Cod contravențional, termenul general de prescripție a răspunderii contravenționale este de 12 luni, astfel, contravenția a fost săvârșită de către Pantaz Valentin la 05 august 2011, iar la momentul pronunțării sentinței la 23 decembrie 2016, termenul de prescripție era deja expirat.

6. Împotriva deciziei instanței de apel declară recursuri ordinare procurorul și inculpatul Pantaz Valentin.

6.1. Procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Tăut Dorina, declarând recurs ordinar la 23 august 2017, în termen, solicită admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel, cu remiterea cauzei la rejudecare în instanța de apel, în alt complet de judecată.

În motivarea recursului, invocând temeiurile de drept prevăzute la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, procurorul indică următoarele argumente:

- probele acumulate în cadrul urmăririi penale și cercetate în instanța de judecată incontestabil dovedesc vinovăția inculpatului Pantaz Valentin;

- atât instanța de fond, cât și instanța de apel, au admis o apreciere eronată a probelor prezentate de acuzare, în acest sens interpretând extensiv și devaforabil atât normele Codului de procedură penală, cât și normele Codului penal, fapt ce a adus la încetarea procesului penal în privința persoanei. Au fost cercetate probe suficiente pentru a-i fi demonstrată vinovăția inculpatului Pantaz Valentin în săvârșirea infracțiunii incriminate;

- instanța de apel nu s-a pronunțat asupra faptului că, instanța de fond în partea descriptivă a sentinței a motivat că învinuirea adusă inculpatului la faza urmăririi penale nu este cea care figurează în rechizitoriu, că acțiunile inculpatului nu întrunesc elementele infracțiunii, că acuzarea nu a probat prezența leziunilor corporale pe corpul părții vătămate prin raport de expertiză medico-legală, că nu este cunoscută proveniența la caz a înregistrărilor video și că partea vătămată pe caz este caracterizată negativ prin faptul că a fost condamnat anterior, pe cale de consecință constatând în partea dispozitivă a sentinței precum că fapta inculpatului constituie contravenția prevăzută de art. 354 Cod contravențional;

- fapta în sine, de care este învinuit Pantaz Valentin este aceeași atât în ordonanța de punere sub învinuire din 08 februarie 2013, cât și în rechizitoriu, fiind exclus/omis doar aliniatul unu al ordonanței care nu se referă la fapta prejudiciabilă, însă în viziunea instanței acestea sunt diferite;

- acțiunile lui Pantaz Valentin urmează a fi apreciate prin prisma art. 328 alin. (2) lit. a) Cod penal, în vigoare la momentul săvârșirii faptei, odată ce potrivit deciziei Curții Supreme de Justiție din 30 iunie 2014, calificarea în baza acestei norme este corectă, corespunde spiritului Legii nr. 252 din 08 noiembrie 2012 și este coroborată cu art. 10 alin. (1) Cod penal. Odată cu abrogarea lit. a) alin. (2) art. 328 Cod penal, fapta incriminată la acest articol nu a fost decriminalizată;

- motivarea instanțelor este total depășită de normele Legii cu privire la poliție nr.416-XII din 18 decembrie 1990, în vigoare la momentul săvârșirii faptei, în special prevederile art. 22, care îl obliga - *„să-și exercite atribuțiile prevăzute de prezenta lege, pe întreg teritoriul Republicii Moldova, indiferent de funcția pe care o deține, de locul în care se află în timpul sau în afara orelor de program... ”*;

- calitatea de subiect special, instanța urma a o reține inclusiv din declarațiile martorilor audiați la caz (personalul spitalului raional Orhei), care au declarat că cunoșteau că Pantaz Valentin activează în cadrul IP Orhei. Tot aici, chiar partea vătămată, Gheorghită Viorel a fost cel care a declarat că cunoștea că Pantaz este polițist, deoarece anterior a fost stopat în timp ce conducea mijlocul de transport. Și aici, instanțele nu au adus argumente suficiente în motivarea poziției sale, pe care s-a bazat atunci când a reținut că inculpatul în speță nu este subiect al infracțiunii. Or, acțiunile acestuia admise asupra părții vătămate Gherghiță Viorel în incinta secției de internare a SR

Orhei în seara zilei de 05 august 2011, manifestate prin cauzarea de dureri și suferințe fizice, prin aplicarea de lovituri cu palmele peste corp și cu piciorul în regiunea abdomenului, erau suficiente pentru instanță de a constata și reține că Pantaz Valentin este subiect al infracțiunii prevăzute de art. 328 alin. (2) lit. a) Cod penal;

- instanțele nu s-au expus și asupra lipsei în acțiunile acestuia laturii obiective a infracțiunii investigate;

- copia raportului de expertiză a fost ridicat cu respectarea prevederilor art. 126 Cod de procedură penală;

- instanțele de judecată nu a ținut cont de prezența procesului-verbal de ridicare datat cu 27 decembrie 2011, potrivit căruia din cauza penală nr.2011270493 a fost ridicat copia procesului-verbal de ridicare din 08 august 2011 prin care imaginile video au fost ridicate de la SR Orhei. Anume urmare a acestei acțiuni au și fost anexate la dosar și cele 3 DVD-R, cu secvențe video din incinta secției de internare a Spitalului raional Orhei din seara zilei de 05 august 2011. În caz contrar, care era necesitatea ridicării copiei procesului-verbal de ridicare din 08 august 2011 fără cele 3 DVD-R pe care se conțin secvențe video;

- partea descriptivă a sentinței motivate nu corespunde cu partea dispozitivă, fapt omis de instanța de apel. Odată ce în partea descriptivă a sentinței instanța a motivat că acțiunile inculpatului Pantaz Valentin nu întrunesc elementele infracțiunii, urma ca în condițiile art. 390 alin. (1) pct. 3) Cod de procedură penală să pronunțe o sentință de achitare. Or, potrivit acestei norme „*Sentința de achitare se adoptă dacă fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii*”;

- cu referire la aprecierea probelor cu martori, instanțele de judecată eronat apreciază declarațiile acestora, care de alt fel în comun cu probele scrise dictează asupra vinovăției lui Pantaz Valentin. Deși martorii audiați în ședința de judecată pot fi apreciați ca martori indirecti, instanța era obligată în condițiile art. 101 Cod de procedură penală să aprecieze toate probele prin coroborare.

6.2. Inculpatul Pantaz Valentin, declarând recurs ordinar la 28 august 2017, în termen, solicită admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel, cu emiterea unei noi hotărâri prin care să fie achitat.

În motivarea recursului, invocând temeiurile de drept prevăzute la pct. 12) și 15) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, recurentul indică următoarele argumente:

- în cadrul ședinței de judecată nu a fost administrată nici o probă din care să rezulte că inculpatul l-ar fi acostat jignitor pe Gheorghîța Viorel, ar fi strigat la el sau l-ar fi bruscat. Din contra toți martorii audiați au declarat că anume Gheorghîța Viorel era cel care avea un comportament agresiv față de inculpat, iar ultimul doar îi făcea observații referitor la comportamentul său nedemn;

- conform prevederilor art. 21 Cod contravențional - nu constituie contravenție fapta săvârșită în stare de legitimă apărare. În această ordine de idei, faptul că l-a împins puțin într-o parte pe Gheorghîța Viorel, care intenționa să-l lovească, nepermițându-i astfel să facă acest lucru, nu constituie o bruscare a lui sau o acostare jignitoare și nu poate fi calificat în temeiul art. 354 Cod Contravențional;

- instanțele ierarhic inferioare nu au motivat prin care anume probe, cercetate în ședința de judecată, s-ar fi dovedit faptul că a comis contravenția prevăzută de art. 354 Cod contravențional;

- a fost comisă o încălcare a dreptului la un proces echitabil, analogică celor constatate de Curtea Europeană în cauzele „Fomin către Moldova” și „Hisvaari către Finlanda”. Deci, instanța de judecată internațională, în alte cazuri, a constatat încălcarea unor drepturi fundamentale, care poate fi reparată și în această cauză.

7. Judecând recursurile ordinare, în raport cu actele cauzei, Colegiul lărgit concluzionează că acestea urmează a fi admise, cu casarea totală a deciziei instanței de apel și dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată, reieșind din următoarele considerente.

Potrivit prevederilor art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept, comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în acest articol.

Potrivit art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, judecând recursul instanța este în drept să-l admită, cu casarea totală a hotărârii atacate și dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

Prin urmare, instanța de recurs poate să intervină în soluția instanței de apel, inclusiv și să o caseze, atunci când se constată comiterea erorilor de drept, care au dus la adoptarea unei hotărâri ilegale, totodată, verificându-se dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Recurenții invocă în recursurile declarate temeuri de drept prevăzute de pct. 6), 12) și 15) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, care prevede că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în următoarele temeuri: *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței; faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită; instanța de judecată internațională, prin hotărâre pe un alt caz, a constatat o încălcare la nivel național a drepturilor și libertăților omului care poate fi reparată și în această cauză.*

Potrivit art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel. În vederea soluționării apelului, instanța de apel poate da o nouă apreciere probelor. Instanța de apel se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în apel. Instanța de apel nu este în drept să-și întemeieze concluziile pe probele cercetate de prima instanță dacă ele nu au fost verificate în ședința de judecată a instanței de apel și nu au fost consemnate în procesul-verbal.

Conform art. 101 Cod de procedură penală, fiecare probă urmează a fi apreciată din punct de vedere al pertinentei, concluziei, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor. Instanța de judecată este obligată să motiveze în hotărâre admisibilitatea sau inadmisibilitatea tuturor probelor administrate.

Chestiunile de fapt asupra cărora s-a pronunțat sau trebuia să se pronunțe prima instanță și care prin apel se transmit instanței de apel sunt: dacă fapta reținută ori numai imputată s-a săvârșit ori nu, dacă fapta a fost comisă de inculpat și în ce împrejurări s-a comis, dacă probele corect au fost apreciate prin prisma cumulului de probe anexate la dosar în conformitate cu art. 101 Cod de procedură penală.

La chestiuni de drept se referă cele ce țin de faptul: dacă fapta întrunește elementele infracțiunii, dacă infracțiunea a fost corect calificată, dacă pedeapsa a fost individualizată și aplicată just; dacă normele de drept procesual penal sau administrativ au fost corect aplicate și hotărârea adoptată să conțină răspuns la toate motivele invocate.

În același context, Colegiul penal lărgit menționează, că hotărârile pronunțate de instanțele ierarhic inferioare trebuie să fie motivate atât în fapt, cât și în drept, în corespundere cu prevederile legislației în vigoare, pentru a permite instanței ierarhic superioare de a verifica corespunderea hotărârii pronunțate cu legea. Necesită a se avea în vedere că nu numai nemotivarea hotărârii, dar și motivarea insuficientă sau motivarea în termeni generali-vagi, reprezintă un temei de casare.

Verificând legalitatea deciziei atacate sub aceste aspecte, Colegiul penal lărgit reține că temeiul prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, invocat și de recurent – acuzarea de stat, și-a găsit confirmarea în cauza dată, sub aspectul că *„instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței”*, din următoarele considerente.

Astfel, Colegiul lărgit reține că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra motivelor invocate în apelul procurorului (f. d. 150 - 161, vol. III), în care a indicat că:

„instanța de fond în partea descriptivă a sentinței a motivat că învinuirea adusă inculpatului la faza urmăririi penale nu este cea care figurează în rechizitoriu, că acțiunile inculpatului nu întrunesc elementele infracțiunii, că acuzarea nu a probat prezența leziunilor corporale pe corpul părții vătămate prin raport de expertiză medico-legală, că nu este cunoscută proveniența la caz a înregistrărilor video și că partea vătămată pe caz este caracterizată negativ prin faptul că a fost condamnat anterior, pe cale de consecință constatând în partea dispozitivă a sentinței precum că fapta inculpatului constituie contravenția prevăzută de art. 354 Cod contravențional”.

În acest sens Colegiul penal lărgit menționează, că instanța de apel în decizia atacată nu s-a expus asupra acestui argument, limitându-se doar în a indica că corect instanța de fond a constatat că, acțiunile inculpatului nu

întrunesc elementele constitutive prevăzute de art. 166¹ alin. (1) Cod penal, ci întrunesc elementele contravenției prevăzute de art. 354 Cod contravențional.

Astfel, Colegiul penal consideră, că instanța de apel nu a ținut cont de practica judiciară constantă, care menționează, că partea descriptivă a deciziei se începe cu expunerea succintă a faptelor de săvârșirea cărora inculpatul este declarat vinovat sau a învinuirii sub care a fost pus, apoi se expune fondul apelului, conținutul solicitărilor părților participante în ședința judiciară, argumentele suplimentare. În continuare în decizie se expune concluzia generală a instanței pe marginea apelului și temeiurile de fapt și de drept, motivele adoptării soluției respective. Instanța de apel este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor indicate în apel. Nerespectarea acestor cerințe echivalează cu nerezolvarea fondului apelului.

Colegiul penal reiterează că obligația instanței de a-și motiva hotărârea face parte din setul de garanții stabilite pentru existența unui proces echitabil. Or, potrivit jurisprudenței constante a CtEDO, expuse în cazurile aplicării art. 6 al Convenției, s-a conchis că o hotărâre motivată demonstrează că părțile au fost auzite în cadrul procesului penal (*Suominen c. Finlandei* (2003) §37, *Kuznetsov și alții c. Rusiei* (2007) §85).

Colegiul lărgit mai invocă că la pronunțarea asupra motivelor din apel, instanța de apel urmează să țină cont de jurisprudența CtEDO, care în pct. 37 a hotărârii sale în cauza *Albert vs. România* din 16 februarie 2010, statuează că art. 6 §1 din CEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (*Van de Hurk vs Olanda*, 19 aprilie 1994, pct. 61), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

De asemenea Colegiul lărgit reține că, instanța de apel a omis să excludă eroarea comisă de către prima instanță, deoarece *motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar*, or, instanța de apel a menținut fără modificări soluția instanței de fond, prin care a încetat procesul penal în privința inculpatului, din motiv că fapta inculpatului constituie contravenția prevăzută la art. 354 Cod contravențional, însă aceasta fiind motivată sub aspectul că, acțiunile inculpatului Pantaz Valentin, nu întrunesc elementele infracțiunii prevăzute de art. 166¹ Cod penal.

Reieșind din cele expuse supra, Colegiul penal constată, că instanța de apel, menținând sentința primei instanțe, nu și-a motivat decizia, deoarece n-a elucidat temeiurile de fapt și de drept care au dus la respingerea apelurilor, precum și motivele adoptării soluției date, așa cum prevede art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, expunându-se în mod contradictoriu în textul deciziei la motivarea soluției pronunțate.

Prin urmare, Colegiul lărgit menționează, că instanța de apel dând apreciere probelor în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, urmează să delimiteze în mod clar și motivat motivele de achitare și de încetare a procesului penal, de aceea motivarea adusă de către instanțele ierarhic inferioare la caz nu poate fi acceptată de către instanța de recurs.

Prin urmare, Colegiul lărgit menționează, că erorile de drept admise de către instanța de apel cad sub incidența prevederilor art. 427 alin. (1) pct. 6) și 12) Cod de procedură penală și nu pot fi corectate în ordinea procedurii de recurs, deoarece instanța de recurs nu este abilitată cu atribuții de a judeca fondul cauzei și a se pronunța asupra legalității sentinței, substituind instanța care a judecat apelul cu încălcarea prevederilor legale.

La rejudecarea cauzei instanța de apel urmează să se conducă de prevederile art. 436 Cod de procedură penală, care reglementează procedura de rejudecare și limitele acesteia, să se pronunțe argumentat și în strictă conformitate cu prevederile legii penale și procesual-penale asupra tuturor circumstanțelor de fapt ale cauzei și să țină seama de cele invocate în prezenta decizie, să verifice și să aprecieze probele administrate și examinate în instanța de fond, să le dea o apreciere corespunzătoare, ținând cont de motivele casării deciziei atacate, să înlăture omisiunile admise și să pronunțe o hotărâre legală și întemeiată, în conformitate cu prevederile art. 417 Cod de procedură penală.

8. Conducându-se de prevederile art. 434, 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul lărgit al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE:

Admite recursurile ordinare, declarate de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Tăut Dorina și de către inculpatul Pantaz Valentin, casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 22 iunie 2017 privindu-l pe **Pantaz Valentin XXXXX**, cu dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Decizia nu este susceptibilă de a fi atacată, pronunțată integral la **06 aprilie 2018**.

Președinte

Ursache Petru

Judecători

Toma Nadejda

Alerguș Constantin

Timofti Vladimir

Țurcan Anatolie